

COMBAT

No hi ha victòria
sense unió!!!

Organ del Consell Català de Joventut Combatent - N.º 1 - Febrer

Fa sis anys que Catalunya fou invadida per Franco i la Falange. Ja fa sis anys que la nostra terra ve sofrint les més greus vexacions i humillacions que mai hagi sofert: és proscribida la nostra gloriosa senyera barrada; és perseguida la nostra llengua; són esborrades les nostres tradicions; s'intenta privar-nos de les nostres indústries i s'arriba a l'extrem d'enviar-nos els més grans enemics de Catalunya, com Moscardó, per a governar-nos.

Franco és l'aixefament de la vida nacional de Catalunya. I també ho és de la vida social: ha condemnat als aprenents, als joves obrers i dependents i oficinistes a la més pavorosa misèria. Tot i que els articles de primera necessitat tal com el pa, la carn, les patates i els llegums, per no citar-ne d'altres, han pujat de deu a dotze vegades el preu desde l'any 1936, els salaris, en el cas més afortunat, han augmentat en un vint o trenta per cent. Un aprenent guanya unes quatre pessetes; un jove obrer o empleat de cinc a deu. Com i en aquestes condicions fer front a les condicions de vida tan dures i a la misèria? I encara el treball de nit que és pagat sense cap augment, i els dies que no es treballa per falta d'energia o de matèries primes que es deixen de cobrar, i els racionaments que el «molt bon camarada Correa» procura siguin vergonyosos i insuficients: tot això fa que la crisi moral i material dels joves treballadors vagi cada dia en augment. Quin contrast més gran i més revoltant el que ofereix aquesta situació amb l'ambient de superabundància, luxe i depravació en que es mouen les «jerarquías» i el gangsters de la indústria i els caps dels sindicats i els encarregats de distribuir les matèries primes. Aquests reparteixen guanys fabulosos i guayen psàcticament els diners a cabassos. Per exemple la «Muñoz, S. A.» (en realitat Serrano Suñer y Muñoz Grandes) propietaris entre altres indústries dels magatzems «El Aguila» de Barcelona, són uns veritables gangsters de la indústria tèxtil cotonera catalana. I cada indústria té el seu «Muñoz» que en la del ferro, per exemple, es diu Mateu... Inmoralitat per tot arreu, i a esquesnes del poble humil individus com els citats i com el Peñas (encarregat de la distribució de l'energia elèctrica a Catalunya) ingressen actualment milions en els seus comptes corrents.

El règim absurd i terrorífic de Franco i Falange ha representat per la joventut allargar indefinidament el servei militar. Per què cinc lleves han d'estar prestant servei? Plens de vida els joves entren en les casernes i en surten vells i amargats per les vexacions de que han estat objecte. Els joves consideren una desgràcia entrar en la caserna on saben que seran tractats pitjor que bens. No obstant destinar-se un quaranta i cinc per cent del pressupost de l'Estat a guerra, els soldats passen fam i fred i van vestits com a disfresses. I mentrestant els generals franquistes tenen comissió de les indústries que abasteixen a l'Exèrcit!

En el camp la situació del jove treballador de la terra encara és més dolenta. Fiscalia de Tasses, cups forçosos, contribucions inhumanes, ridícula valoració oficial dels productes de la terra, jornals pitjors que els dels obrers de ciutat... Manca d'ajuda econòmica i d'adobs i de maquinària... L'arribar a ésser propietari de la terra qu'es

l'ideal de tot jove camperol no pot passar d'il·lusió, de somni, en un règim semblant.

Franco i Falange, enemics declarats de la cultura, destinen un quatre per cent del Pressupost per a educació nacional. Estableixen plans d'estudi carregosos i absurds, augmenten el preu de les matrícules i dels llibres de text. S'introdueix la militarada als centres d'estudi i la coacció política amb l'afiliació forçosa al S. E. U. La Universitat ha deixat d'ésser catalana i lliure. Les portes de la cultura mitjana, tècnica i universitària han estat tancades pels joves de les classes humils. La formació professional, cosa tan necessària i interessant per tots els joves, ha estat suprimida. El treball tècnic i intel·lectual és subestimat. A l'esport popular se li posen trabes i és posat al servei de la Falange.

A les noies se les considera com a éssers inferiors. Ni veu ni vot dins el Frente de Juventudes, S. E. U. i Falange. Denigrant situació econòmica. Equiparadas als homes en quant a treball, s'els retribueix amb sous molt inferiors. La seva independència econòmica es una fal·lera.

Franco i Falange han condemnat a la joventut a una misèria moral i material cada vegada més gran i que no es pot atribuir a la guerra sinó a la naturalesa pròpia del règim.

Cal acabar amb aquesta situació. Cal enderrocar a Franco i Falange. Cal que apliquem tots els nostres esforços en la tasca de realitzar-ho. Sense veure-ho acomplert res es possible. Per la independència de tots els pobles d'Espanya cal treure els agents de Hitler; aleshores serà factible instaurar un règim de pau i benestar per a la joventut. El nazisme va a ésser destruït aviat; Franco i Falange intenten salvar-se de la derrota dels seus amos; procuren presentar-se com amics de la democràcia; però tots recordem la seva participació en la guerra, l'aspecte més declarat de la qual és la intervenció de la División Azul.

La Joventut Combatent de Catalunya crida a tots els joves, en especial els sorgits dels anys de franquisme, per a incrementar la lluita en aquests moments decisius. Per renovar les gestes glorioses de la nostra història i seguir l'exemple que ens donaren els grans catalans Rafael de Casanovas, Prat de la Riva, Macià, Companys...

Joventut Combatent de Catalunya deslligada de tot sectarisme de Partit o religió, ha donat la seva adhesió al programa d'Aliança de Catalunya, i recull en els seus rengles a tots els joves descontents de Franco i Falange tot respectant les seves particulars creències religioses i opinions polítiques.

Joventut Combatent de Catalunya esposa en els següents Punts els anhels dels joves en la lluita present:

N.º 1 Enderrocament de Franco i Falange. Reconquerir la independència dels pobles d'Espanya i establir en ella un règim autènticament democràtic. Reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i respecte a la seva llengua, institucions particulars, tradicions nacionals i vida econòmica.

N.º 2 Augment de sous als aprenents i joves obrers, empleats i dependents fins a situar-los d'acord amb el nivell de vida. Sobresou d'un cinquanta per cent als torns de nit. Assegurar a tots els aprenents i joves obrers la formació professional i tècnica

Ni Franco ni Falange. Fora Franco i Falange!

necessaria i precisa per a que tots puguin tenir un ofici. Desaparició de l'atur forçós; subsidi, de moment, als parats. Pagament del salari íntegre cas de que per manca d'energia o de materies primes s'hagi de deixar de treballar. Establiment de la Central Sindical Unica que defensi sincerament els interessos econòmics dels treballadors. Tracte humà i digne als aprenents i joves en les fàbriques, tallers i oficines. Retorn al horari normal de treball, Raccionament suficient i digne en quantitat i qualitat. Acondicionament higiènic de les fàbriques, tallers i oficines (dutxes, lavabos, vestuaris, etz...)

N.º 3 Màximes facilitats perquè el camperol pugui esdevenir propietari. Salaris dignes del treballador del camp. Cessació de les expoliacions, rebaixa de contribucions excessives, cup forçós. Aixecament del nivell de vida al camp i ajuda material i econòmica als camperols, Valorització oficial dels productes del camp.

N.º 4 Ensenyament primari, mitjà, tècnic i universitari digne i complert i a l'abast de tots els joves. Beques d'estudi pels necessitats i pagament dels salaris complerts a llurs familiars. Ensenyament en la llengua pròpia. Universitat catalana.

N.º 5 Desmobilització de les lleves inútilment retingudes a les casernes. Reducció al mínim necessari del servei militar; prestació d'aquest pels catalans dins de Catalunya. Respecte al soldat tan moral com materialment i a la seva dignitat.

N.º 6 Igualtat econòmica i social dels joves d'ambdós sexes, Dignificació moral i material de les noies. Desaparició del Servei Social.

N.º 7 Esport popular i lliure d'intervencions polítiques. Ajuda econòmica als clubs populars. Educació física i facilitats per a la pràctica de l'esport als llocs de treball i d'estudi i casernes.

N.º 8 Llibertat individual. Llibertat de consciència i de pràctica privada i pública de cultes religiosos. Llibertat d'associació i de reunió pública. Llibertat de premsa i de propaganda. Reconeixement dels drets polítics de la joventut desde els divuit anys.

N.º 9 Amnistia de tots els detinguts polítics. Fi dels afusellaments, de la persecució política i de les brutalitats i torments en les presons i comisaries. Retorn dels exilats.

Prou sang! Que s'acabin els afusellaments, les tortures, la persecució!

Tota la vida (política, econòmica, cultural, cívica) de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya sofreix la crisi més forta que mai hagi conegut. Franco i Falange han dut la ruina de tots els pobles hispànics. I això no s'arregla amb la dimissió d'en Correa o d'en Moscardó o de qualsevol ministre, es tracta d'una qüestió més profunda: és el complet fracàs en tots els aspectes del règim franquista. I ara han arribat a un extrem en que tota la població és afectada. Si nosaltres, joves obrers, treballant tota la setmana no guanyem suficient, com ens ho arreglarem per menjar si només cobrem tres o quatre dies? I si el patró ens paga, com ens ho farem per a recuperar més de dues centes hores que molts de nosaltres ja portem enraderides i que amenacen en anar augmentant indefinidament? Aquestes restriccions són una prova més de la imprevisió i de la incapacitat dels «jerarcas» que ens desgovernen; és la palpable manifestació de la crisi política de Franco i Falange.

Les «vacacions forzosas» no arreglen la qüestió i de passada no satisfan a ningú: als obrers perquè desitgen fer-les a l'estiu quan ja hi ha preparat un pla de descans; i als petits empresaris perquè ara no estan econòmicament preparats per aquesta nova despesa.

La conseqüència, no hi ha dubte, serà (i ja ho està essent) una pujada dels preus dels articles de primera necessitat, i el cost de la vida es farà més insuportable. I l'atur forçós prendrà característiques més greus.

Mentrestant les «jerarquias», que tenen de tot i que són les que organitzen l'estraperlo i estableixen el racionament dels cent grams per setmana i que omplen el seu compte corrent amb més milions, demanen «colaboración ciudadana y patriotismo» només que per a ajudar-los a mantenir-se al poder, que els permetrà continuar afusellant a qui vulguin i a arruinar el país. Però els joves que per experiència coneixen la dura realitat, i que veiem als nostres amics i germans i a nosaltres mateixos envellir en les casernes; que veiem a les nostres mares malhumorades i preocupades quan tornen del mercat; que veiem com la misèria entra en les nostres llars, no estem disposats a permetre que la situació es prolongui massa. Hem de respondre no amb la col·laboració per a salvar Franco i Falange sinó amb la lluita i el sabotatge per a enderrocar-los.

Animats per les victòries de les Nacions Unides la joventut deu preparar-se per a treure el règim totalitari franquista.

Joves, obrers, camperols, estudiants, dependents i empleats! Noies! Aprenents! Que no ens reparin les diferències de creences o d'opinió! Hem de fer un darrer esforç: necessitem unió absoluta contra Franco i Falange!

Mentrestant un nou reemplaç és cridat, i els joves de la lleva del 45 a finals d'aquest mes i principis del que ve marxaran cap a l'Àfrica, Canàries, sempre fora de la llar; han de deixar-ho tot, porvindre, família, amics, novia...

Deserteu! Amagueu-vos! Incorporeu-vos a les guerrilles!

Jove! No et preocupis només pel campionat de futbol o pel ball o pel cinema. Participa en la lluita per a l'enderrocament de Franco i Falange!

Franco és responsable de tots els crims comesos a la nostra Pàtria.